

PEST, II. félv.

49. szám.

December 7. 1871.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre fél-szeri fölvetelért 1 frt. 10 soron fölül, egyszeri közlő-kat a Sz.-Istv.-Társ. igazgatóságához kérjük intéztetni. évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egy-szeri fölvetelért 1 frt. 10 soron fölül, egyszeri közlő-sért 2 f. hatöbbször közöltetik, 1 f. 50 kr. számítatik.

Egy husvétii tojás története.

(Elbeszélés. — Vége.)

Sándor elbeszélte Lángossy barátjának történetét. Mi részünkről azt már ismerjük, azért fölösleges ismételnünk.

— De, kérdé Lángossy, miért nem fordultál az államhoz? Az csak nem hagyott volna nyomorogni oly embert, ki a közhaza védelmére életét ajánlotta föl!

— Hallgassunk erről, válaszolá Sándor, én megtettem kötelességemet, s e kötelesség teljesítésében találtam legszebb jutalmamat... De mi lett tebelőled, mióta nem láttalak?

— Én kereskedőházhoz jutottam; főnököm igen derék ember, ki másokat is hagy élni; kedves társalgó, jó atya és gyöngéd férj...

— Gratulálok, te jobban eltaláltad életpályádat...

— Mondd inkább vaspályádat; ezen töltöm most időm javát... 1500 forint fizetésem van, azon fölül naponkint 6 forint utiköltségül; nem megvetendő állás... De mit is akartam mondani?

— Hát mit?

— Igaz, emlékszel, egykor 10 forintot köles-nöztél?

— Erről teljesen megfeledkeztem.

— Azt szokták mondani, hogy a ki adósságát kifizeti, neveli vagyonát. Itt van 15 forint, az 5 forint szolgálgjon kamatul.

Sándor némi ellenkezés után elfogadta a 15 frtot. Tagadhatlan, hogy van valami, ami az ember legesekélyebb tetteit vezérli. A hitetlen ezt vaksorsnak, a hívő keresztyény isteni Gondviselésnek nevezi. Őelőtte nincs vaksors, mely minden értelem nélkül kegyetlen kézzel életünkbe belenyul; nem, ő tudja, hogy fölötte egy mindenható és legjobb Isten őrködik, kinek tudta nélkül egy hajszálunk sem hull ki. Ezen őrködő szem az Isten gondviselése.

Félreismerhette-e Sándor Isten szerető gondviselését? Az istenanyához imádkozott, és egy régi jó barátjával találkozott. De ez még nem minden.

Másnap reggel a következő tartalmu levelet kapta:

„Kedves Sándorom! Legnagyobb sajnálatomra ma korán reggel kell elutaznom, anélkül, hogy téled személyesen elbucszhatnám. Ki nem mondhatom, mennyire fáj, hogy oly szorult helyzetben vagy. Sokkal inkább tisztelem gyöngédségedet, mely tegnap visszatartott, hogy rendelkezésed alá bocsássak egy kis összeget, melyet én jelen állásomban könnyen nélkülözhetek, de bocsáss meg, hogy ez ajánlatot most írásban teszem. Barátságunkra kérek, fogadd el a mellékelt 100 forintot; utóbb, ha körülményeid javulnak, visszadhatsz. Szerető barátod Lángossy.“

U. i. Ha rövid időn nem juthatnál álláshoz, ne feledkezzél meg, hogy bankárod van. Elvárom, hogy bizalommal fordulj hozzám.

— Mily derék fiu! kiálta föl Sándor lelkesülten, és örömkönyvek omoltak szemeiből. Száz forint szorult helyzetében nagy kincs volt, melyet a Gondviselés küldött számára.

Sándor első tette volt templomba menni, hogy Istennek a váratlanul küldött segítségért hálát mondjon; aztán a legkomolyabb elhatározással foglalkozás után látott. Azonban minden oly hely, melynek betöltésére hivatást és tehetséget érzett magában, el volt már foglalva, s itt-ott legfőlebb vigasztalták, hogy ha még néhány hónapig vár, talán nyilik számára alkalmas hely. E kínos várakozás közt a leglelkimeretesb gazdálkodás mellett is elfogyott a 100 forint, s Sándor rémülve látta, hogy tárczájából az utolsó forint is elfogyott. Pirulva vitte legjobb kabátját a zálogházba, melyre 5 forintot kapott.

Ezen 5 frittal néhány naps zükségeit fődözhetette; de az még kevés vigasztalás volt. Mások talán kétségbeesésükben leítették volna magukat. Sándor inkább arról elmélkedett: vajjon nem ő maga oka-e annak, hogy semmiként sem tud boldogulni. Haldokló anyjának javulást ígért; ezen ígérletét férfiasan meg is tartotta; de a legfőbbre nézve lelkében még sötétség uralkodott. A besnyői templomban egy kis világosság támadt lelkében, s ott mindig több és több világosságot terjesztett. Az új szerencsétlenség, a legnagyobb inség tudata, e világosságot keblében nem oltotta el, hanem inkább mindig tisztábban állította eléje, hogy még mit kell tennie. S mi hiányzott nála? A vallás tettelegességv akorlása. Ez azonban reá nézve nehéz dolog volt, mely sok küzdelmébe került. A besnyői templomban látta, mint környezik a hívek a gyónszékeket; nem tudta magát elhatározni, hogy ő is meggyónjék. Még súlyosabb csapások kellettek, hogy lelke egészen gyógygyuljon.

Míg így magával küzdött, egyik nap az utcán egykori ezredeslelkészével találkozott, kivél igen jó viszonyban állott.

— Ő az, kiálta föl lelkesülten Sándor, testestől lelkestől ő az, és a két jó ismerős szívelyesen megölelé egymást.

A lelkész részvételjes kérdezősködésére Sándor egész őszinteséggel elbeszélte nyomorát.

— Ne essék kétségbe, barátom, szólt a lelkész, a Gondviselés, mely mindent betölt áldásával, nem fogja önt elhagyni.

— Reményem, sohajtott Sándor.

— Én nemcsak reményem, hanem tudom is, szólt a lelkész határozottan. Nem az isteni Gondviselés műve-e, hogy én ma Önnel találkoztam? Hallja csak. Ma egy vagyonos jőtevő 50 frot adott rendelkezésemre, hogy azt belátásom szerint szegények közt oszszam el. Bátor vagyok tehát ezen összeget itt...

— Lelkész ur, szóla Sándor a nemes büszkeség hangján, Ön sajnálkozhatik fölöttem, de kérem, ne sértsen...

— Engedje hát, hogy magamat kibeszélhessem. Bátor vagyok ezen összeget kölesönképen fölajánlani.

— Bocsásson meg, én Önt az imént félreértettem.

— Tehát kölesönképen elfogadja e pénzt?

— De csak is kölesönképen, nem is az egész összeget, hanem csak 5 forintot, ennyit könnyebben vissza is fogok adhatni.

— Amint Önnel tetszik; de ígérje meg, hogy holnap reggel 10 órakor meglátogat; egyik barátom ma említette előttem, hogy üzletében megbízható emberre volna szüksége. Azonnal hozzá megyek, és ha még nem késő, Önt fogom ajánlani.

— Ezer köszönet lelkész ur! jól mondotta, hogy az isteni Gondviselés nem hagy el bennünket.

Sándor más nap reggel 10 órakor fölkereste a lelkészt, ki azon örvendetes hírrel fogadta őt, hogy az állomás még nincs betöltve.

— Minden jót ígértek, folytatá, legfőlebb 24 óra alatt határozott értesítést fogok kapni.

— Tehát lehet kilátásom? kérdé Sándor.

— Legyen nyugodt barátom; hiszen kinestárnoka vagyok, még 45 forint áll rendelkezésére; van még a tegnapi pénzből?

— Alig hiányzik 50 krajczár; idegen pénzzel nagyon takarékosan kell bánni...

— Ön derék ember, szóla a lelkész, Isten meg fogja áldani.

— Áldani, áldani? gondolkodék Sándor magában, s hirtelen oly tárgyra ment át, mely a pénzkérdéssel a legesekélyebb összefüggésben nem állott.

Öt forint és a gyónás bizonyára nem összetartozó dolgok, és mégis barátunk lelkében együtt foglaltak helyet. „Ön derék ember... Isten meg fogja áldani!” A lelkész e szavaira lelke elé vonultak Istennek kegyelemteljes intézkedései, melyekre őt anyja halála óta méltatta; és tisztán belátta, mi hiányzik még neki arra, hogy Isten előtt is derék, legalább az erény után komolyan törekvő emberré legyen. Tovább nem tartóztatta magát vissza, és — a gyónásról kezdett beszélni.

A lelkész meleg, igazán apostoli szavakkal mondta el neki, mily megnyugtató, boldogító van abban, ha gyónás által Istennel teljesen kibékül; elbeszélte, hogy a penitencziatartás szentsége mint szabadit meg bennünket lassankint az emberi gyarlóságoktól, mint erősít meg a jóban, mint segít a kísértetekben győzelemre. — Sándor figyelemmel hallgatta őt; barátja szavai úgy hatottak lelkére, mint az üdítő tavaszi eső a jól megmunkált földre. Eddigi kételyei teljesen megszűntek. Alig végezte el a lelkész beszédét, Sándor térdre omlott előtte és így szólt: „Készen vagyok lelkiatyám, hallgasson ki”, s töredelmesen megvallotta minden bűncit, mialatt keserű bánatkönyök folytak le arcán.

Oh mily boldogító érzés szállotta meg szívét, midőn a pap őt bűneitől föloldozta! Minden fájdalma, minden keserősége elmúlt, midőn a lelkész a gyónás után őt megcsókolta és így szólt: „Bűneid megbocsátattak, ne vétkezzél többé.” Sándor a gyónás után még egy ideig térdelve maradt; lelke hálaérzelmeibe olvadt az irgalmas Istennek iránta tanusított kegyelmes jósa-gaért. Más nap ünnepélyesen megáldozott, s ez valódi ünnep volt ránézve.

Áldozás után a lelkész és Sándor együtt reggeliztek. Sándor arca sugárzott az örömtől, a két jó barát bizalmas beszélgetésbe merült.

— Most már térjünk át a husvéti tojásra, szólt — ön még nem ismeri annak történetét; — engedje meg, hogy az elmondjam.

Aztán elmondotta mind azt, mit az olvasó ezen elbeszélésből már ismer. Hangja egészen lágygyá lett, midőn boldogult anyja e szavait emlité: „E tojást csak a legnagyobb szükségben nyisd föl, és ne a nélkül, hogy előbb az Ur asztalához ne járulj.”

— Most már fölnyithatja azt, szóla a lelkész, ön szükségben van, és a másik föltételt is, Istennek hála, már teljesítette. Azt mondta ön, hogy rózsafüzér van benne; imádkozzuk el azt ma együtt azon szándékkal, hogy adjon Isten önnek erőt és kitartást.

— Nyissa meg azt ön, válaszolá Sándor; hiszen ön nyitotta meg az én lelkemet is az isteni kegyelem befogadására; illő, hogy e husvéti tojást is megnyissa.

A lelkész elővett egy kést, és reszkető kézzel föl-

vágta a kék szalagot, mely a tojás két felét összetartotta. Azonnal előtűnt egy rózsafüzér és egy ezüst szent érem: de még egy gondosan összehajtott papírdarabka is volt mellékelve.

— Szegény anyám, bizonyosan arra irta utolsó intelmeit hozzám, szólt Sándor.

— Nem mondtam — válaszol a lelkész őt keblére szorítva, hogy az isteni Gondviselés nem hagy el bennünket. Adjon ön Istennek hálát, ki önnek anyja sírjából

ból negyvenezer forintnyi tőkét küld, mely ezen irat szerint egy bécsi bankháznál van ön számára letéve.

Itt a husvéti tojás történetét befejezzük. Még annyit hozzáteszünk, hogy a husvéti tojás annak tulajdonosa számára nemcsak gazdag áldás forrásává lett, hanem hogy ez áldásból mások is részesülnek, mert Sándor boldogult anyja példájára abban leli főörömét, ha másokkal is jót tehet. Szolgáljon az ő története másoknak buzdításul.

R o r a t e . . .

Hőlepelben a szűz tisztaságnak
Jelmezében pihen a föld ismét,
Csak a vihar nem nyugszik, ez vágat
Béreczen, völgyön teljesíti tisztét.

Zugó vihar hegy völgyet bejárja,
Morajában szent intelem, boszú,
Mert özön lesz már a bűnnek árja
S büntet az Ég, bár türelme hosszú. —

Késő éj van, lenyugodtak régen
Ünnepies esend borult a tájra,
Csak a csillag ezred ott az égen
Ragyog mintha valakire várna.

Ragyog, csillog reszkető sugára,
Mintha milljó égő kebel lenne,
Mely az ihlett jóslatok szavára,
Az Igértet várja hön epedve.

A nagy éjre sűrű hajnal lépe,
És zendülnek epedő hangzatok;
Irgalmat esd a föld bűnös népe:
Harmatozzatok, harmatozzatok!

Bányász Ödön.

A szent-iványi földüregek.

Fehérmegye szélén, közel Duna-Földvárhoz fekszik Alsó-Szent-Ivány, egykor falu, most jelentéktelen pusztá.

Mint a talált emlékek mutatják, egykor e hely népes falu lehetett, mit nemcsak itt-ott eléforduló emlékek, szájhagyományok, de ásatások is bizonyítanak. Egy évtizeddel ezelőtt Modrovich Elek ur családja számára a temetőben sírboltot készítettén, ásatás közben nagy köveket, alapkő-maradványokat találtak, melyek nagyszerűségét tekintve, lihetőleg valamely régi épület, talán várkastély, zárda, vagy templom romjai lehettek; melyeket a munkások még nagy erőfeszítéssel sem bírtak kimozdítani helyökből.

Helyi monda szerint a törökök, mások szerint a rácok elől menekülvén a földnépe, a templomból — mert a monda szerint e helyen a falu temploma állott — a harangokat kivévén, egy e helyhez nem messze eső, jelenleg is meglévő kútba dobta.

Emellett, mint említém, számos talált emlék tanuskodik e hely régiségéről, hol nem csak magyar — Kálmán, Zápolya János, II. Rákóczi Ferencz korabeli — érmek, s néhol emberi csontmaradványok, de római érmek és emlékek is meglehetősen számmal lelhetők.

A harminczes években Jankovics birtokán egy márvány (?) koporsót találtak, melyben a rajta volt jelek után ítélve Aurelius római császár leánya nyugodott, mely koporsó boldogult Jankovics Miklós nagynevű tudósunk által a magyar nemzeti muzeum tulajdonává lön.

Ezenkívül határában több száz halom — római sir (?) — létezik, melyek közül egy Modrovich Elek helybeli földbirtokos ur által felásatván, benne hamuval telt urna találtatott. Ez kétségkívül arra mutat, hogy e hely már a rómaiak előtt is ismeretes volt.

Éjszakkeletre a pusztától a Duna-Földvár s Elő-Szállásra vezető út mellett, néhány hegyből álló csoport terül el, melyek közül az első a verbói Szluha család kápolnája és családi sírboltja áll, az utolsóban pedig egy barlang, s ez az, melyről tulajdonképen szólni óhajtok.

A hegy maga kopár, terméketlen, néhány évtizeddel ezelőtt nyugati oldala még szőlővel volt beültetve, s tetején épületromok láthatók.

A hegy délnyugati oldalán van a barlang nyílása, mely jelenleg igen rossz karban tartatik, s melybe csak négy-kézláb mászva lehet bejutni. Mihelyt a nyíláson bejutunk, egy szobába érünk, hol hasonló három nyílás van, bármelyik nyíláson megyünk tova, ismét egy szobába jutunk, melyen ismét három nyílás van, s ez így megy tovább, majdnem a végtelenig.

Némely szoba ki vagyon meszelve, némelyekben azonban csak fehér keresztet vannak festve a falra.

Németh Pál volt helybeli földbirtokos ur, egy társaság élén huszonegy ily szobán keresztül haladván, egy hosszú folyosóra találtak, melyből azonban visszavertek. Többen voltak benn, s a hiteles elbeszélésekből, ha következtetést akarunk vonni, nyíltan állíthatjuk, hogy e barlang több ezerre (?) menő szobát rejt kebe-

leben, melyekben való haladás azonban kötél és fáklya nélkül életveszélylyel jár. Némelyek állítása szerint még egy másik nyílás is volt Kustyán nevű pusztá határában, de ez már elpusztult, ezen hiteles állítás ismét a barlang nagy kiterjedése mellett bizonyít.

A hegy tővében több hosszú halom van, úgy látszik, nem egyéb, mint a barlangból kibozott föld, mely idővel begyepesült, s jelenleg jelentékeny halomokat képez.

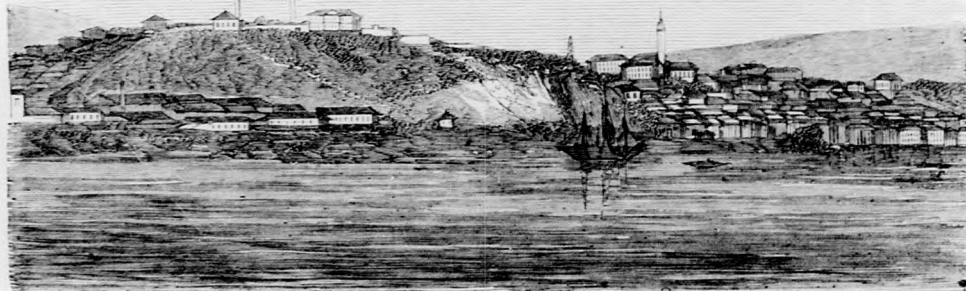
Hogy miként akadtak e barlangra? — arról a vélemények különbözők.

Hodrovich Ignác rácz-almási birtokos ur szerint Bonfiniusnál tétetik e helyről említés, midőn ez a tatárok pusztításait elmondja, megemlékezik arról is, hogy a magyarok sok helyt barlangokban kerestek menedékeket, mint ilyen helyet előhozza ez is, mondván: „közel laphoz (jelenleg Alap népes falu, közel Szent-Iványhoz) telepedtek le.“ Azonban ezen állítás,

ezen pusztító népének elvonulásakor, Béla királyi szavára sem akartak kijönni, míg az palástját be nem nyújtá. Csak akkor hagyták el penészes odújokat.

A köznép száján még számtalan tündérrege él e barlangról s lakóiról, ugyszintén az arany-ládákon ülő sárkányról, stb.

Szakértő tudósaink közül némelyek e barlangról azt állítják, hogy nem a tatárok ellen menekülő magyarok által, hanem előbb, talán Pannónia őslakói által készített, felhozva, hogy oly rémület közepett, ily egyszerű művet rövid időn — mert a tatárjárás maga is csak másfél évig tartott — elkészíteni lehetetlen; hanem azt megengedik, hogy a tatárok elől menekülő magyarok ezt lakkelyül használták. Ezen állítást annál inkább is elfogadhatjuk — t. i., hogy Pannónia őslakói készítették e földüregeket — mert régi kő- s más emlékek, fegyverek nagy mennyiségben kerülnek olykor-olykor napfényre, de szorgalmas gyűjtő hiányában megsem-

(Belgrád. — L. Vegesek.)

valamint másoké is, alaptalan, minthogy a felhozott irókat átvizsgálván, bennök e barlangról épen semmi feljegyzést sem találtam; hihetőbb egymásik állítás, mely szerint a budai kamarai levéltárban van egy régi feljegyzés, mely után indulva dicső emlékü Jó zsef nádor, midőn a sárvíz csatorna ásatása magkezdetett, e vidéken megjelenvén, fölkerestette e barlang nyílását is, mit csak hosszú kutatások után, a hegy déli oldalát hegyes vas-nyársakkal szurkálva leltek fel, a nyílás előtt levő nagy kő elhengerítettén, több szobába behatottak, s ugyanekkor a mint több hiteles elbeszélő állítja, sisakot, karddarabokat s emberi és állati csontmaradványokat is leltek; azonban mélyen ezek sem hatoltak be a földüregekbe.

A helybeli rege szerint tatárjáráskor a környék lakói menekültek ide. A tatároknak sikerült néhányat kicsalni s felkonczolni, mire a benlevők keblében a gyanu és félelem oly nagy fokra hágott, hogy Ázsia

misülnek, vagy megsemmisítettnek a tudatlan földnép által.

Bővebb kutatások után, úgy hiszem, jelentékeny felfedezések történnének, s mind történelmünk-, mind régészetünkre nézve bizonyára érdekes ismeretek birtokába juthatnánk. Azonban e kutatások csak akkor lennének érdekesek s egyszersmind kimerítőek, ha szakértőkből álló társaság venné vizsgálat alá e barlangot, miért is ajánlom a Történelmi Társulat becses figyelmébe, mely hazánk történelmének s régészetének felvilágosítását tűzte ki célul. Legnagyobb véték volna e helyet elhanyagolni s nyomtalanul, megvizsgálás nélkül az idők viszontagságainak oda vetni, hogy századok múlva talán egy jobb kor gyermekei, kik velünk ellenkezőleg, majd tudnak lelkesülni az ősök dicső emlékei iránt, s — mint egykor Jó zsef dicső emlékü nádorunk — ismét nyársokkal keressék fel az általunk pusztulásnak engedett ősemléket. (Arch. Értesítő.)

Tizenkettedik évi tudósítvány

a legfőbbesébb Oltárszentség folytonos imadására és a szegény templomok fölszerelésére Pesten alakult anyatársulatról
1870-diki november hó 6-tól 1871-ki november hó 6-ig.

(Folytatás.)

Névjezzéke

az Urban elhunyt tagoknak, kik 1870-diki november hava óta tudomásunkra jutottak.

Asztalos Józ., Faigl Pál, Pelle Józ., Molnár Erzsébet, Holló Rozália, Maruzsi Erzs., Kovács József, Enez Ign., Szunyog Kat., Dutkó Kat., Vassa Anna, Leitner Erzs., Pratner Ján., Weber Éva, Halász György, Balázs Jul., Csépanyi Teréz, Darogó Ján., Kiss Erzs., Molnár Erzsébet, Korehnyák György, Radóczy Erzs., Hubics Miklós, Schaffer Ján., Tóvizi Anna, Polyák Borb., Ötvös Borb., Takács Apoll., Boros Már., Borbás Anna, Gondos Veron., Fodor Janka, Lakatos Anna, Hosso Erzsébet, Lukács Manó, Pap Katalin, Kocsis Anna, Vereb Anna, Vig Rozália, Bozsik Klára, Bertha Anna, Kozma Klára, Szabó Erzsébet, Bálint Ágnes, Molnár Ilon, Pap Ilon, Szatmári Teréz, Rác Anna, Virág Magdolna, Bujdó István, Gyurkóczy Kat., Mízsei Veron., Terjéki Kat., Lékó Andr., Zsótér Lőr., Rédei Erzsébet, Farkas Erzsébet, Kelemen István, Horváth Kat., Ádám György, Benesik Anna, Tóth Gerg., Zobor Jul., Wofenau Apoll., Debrei Veron., Fekete Ján., Szlaminka Mátyás, Mikolai István, Daniel Kat., Farkas Roz., Kis B. Jul., Nagy Ján., Horkai Anna, Nagy A. Klár., Söti Rozalia, Farkas Kat., Szőke Roza, Marton Ilon, Nagy Kat., Pádár Jul., Nagy J. Ter., Ádám Máty., Nagy Dem., Török Anna, Kulcsár Ján., Jász Anna, Bőjti Jul., Ladó Rozalia Berdo Roz., Horkai Mih., Gonda Julia, Tajti Veron., Rozmaring Kat., Nagy Klár., Jávorezik Apoll., Benkues Máty., Ádám Imr., Borzák Erzs., Fazekas Rozalia, Terleder Anna, Kapellár Anna, Laurencz Katalin., Grosz Éva, Gratzer Kat., Pelh Anna, Hiemer Roz., Renner Magd., Holzmann Ter., Marschall Kat., Kapeller Magd., Ránics Roz., Roth Jak., Németh Kat., Szinger Katalina, Baumgartner Péter, Farkas Józ., Mátyás István, Klee József, Balogh Erzs., Végh Ján., Máriaassy Emma, Dolai Anna, Szivák Anna, Baluch Már., Kraczer Már., Millan Magd., Krajczy Már., Szluka Anna, Kulkai Regin., Kubányi Anna, Szedilek Anna, Mutgas Luiz., Puchy Mátyás, Dlhos Márton, Makovnik Anna, Donoval Anna, Bobák Anna, Bobák Mátyás, Bobák Rozalia, Vinkovics Péter.

Minden bekebelezett pap kéri, hogy ezek lelki nyugalmaért egy szent misét mondjon, a világiak pedig, hogy két szent áldozást ajánljanak föl. Ezen szent misék és áldozások mindenikéhez teljes buesu van csatolva, a mely esedezéskép ezen lelkekre is alkalmaztathatik. A közös gyász-istenisztelet Pesten november hó 16-án 8 órakor fog érettk az egylet templomában tartatni, melyre az egylettagok ezennel az Urban meghivatnak.

A bevétel és kiadás kivonata.

1870-ki november hó 6-tól 1871-ki november hó 6-ig.

B e v é t e l:		frt	kr
Maradt az előbbi évről		590	82
A tagok évi járuléka 4 frt ezüstben és		2257	77
A részvevők évi járuléka 1 arany és		289	20
A jötevők adománya		1069	49
A havi isteni-tiszteletnél és kiállításnál begyűlt 1 arany, 1 frt ezüstben és		223	65
Alapszabályokért begyűlt		4	20
Eladott kelme- és egyházi készletekért		362	40
Kamat		56	90
Szállítási költség fődözése fejében a megajándékozott templomok részéről begyűlt 1 arany és		231	—
Arany- és ezüstpénz eladatott		23	84
Összesen		5109	27
A kiadás		4433	35
Marad		675	92

K i a d á s:

Vászonra	666	—
Csipkére	512	3
Egyházi ruhakelme-, paszománt- s több effélékre	1484	22
Vörös posztóra oltárszolgái öltönyökhöz	270	—
A kézműveseknek, festészek stb.	814	10
Egyházi edényekre	614	—
Nyomdaköltség	73	—
Összesen	4433	35

J e g y z é k e

a kegyes tanító rendiek gymnasiumi épületének nagy termében máj. hó 21—23-ig megtekintésre kitéve volt egyleti tárgyagnak.

112 vállkendő, 77 miseing, 69 papi karing, 76 oltárszolgái karing, 140 corporale, 141 pallakendőske, 308 kehelykendő, 135 kéztörölő, 24 oltár-terítő csipkével, 141 miseruha, 63 vesernyepalást, 4 dalmatika, 34 magánstola; 27 velum, 15 ciboriumköpeny, 20 bursa, 49 oltárvánkos, 74 oltárszolgái vörös öltöny, 20 quadratum, 13 kehely, 6 ciborium, 3 szentségtartó, 2 szelence az utiköltségre, 10 pacificale, 19 füstölő tömjéntartóval, 6 oltárlámpa, 30 gyertyatartó, a Föltámadtnak 4 szobra, 7 oltárkereszt, 5 processió-kereszt, 28 zászló, 7 négyrudu és 7 kétrudu mennyezet, canontábla 11 oltárra, 28 misekönyv, 15 missae defunctorum, 3 rituale, 1 olajfestvény, 3 oltáresengetyű, több selyemszalag, virág s t. efféle.

(Folytatása következik.)

R o m a i l e v é l.

Róma, nov. 21.

Folyó hó 16-án Chigi Campagno herceg a katolikus érdekek védelmére alakult római egylet fióktársulatának 345 tagját mutatta be Ő szentségének a trónteremben. Miután ezen egylet tagjai a beérkező pápát szünni nem akaró éljenzéssel fogadták, a herceg Ő szentségéhez következő beszédet tartott:

„Szentséges Atyánk! Szerencsés vagyok Szentségednek a kath. érdekek védelmére alakult egylet fióktársulatának tag-

jait bemutatni, és bizom, hogy szívjóságában Szentséged azt szeretetteljesen fogadja, és mint oly növényt tekinti, mely növekedni és virágozni fog az egyház javára közepette az istentelenségnek, mely az egyház megsemmisítésére törekszik. Ezen egylet csak tagjaira nézve új, mert fióktársulata a hason név alatt már létező anyatársulatnak.

Elve, szelleme behatni és elterjedni a polgárok minden osztályaiban; ezélja terjeszteni a vallás elveit, megkönnyíteni a

vallás gyakorlatát a művészek és iparosok közt, kik nagyobb mértékben ki vannak téve a esábitásoknak. Ezen eredmények elérésére legjobb eszköznek látszik a befolyás, melyet példájokkal az iparosok hasonlóikra és alattvalóikra gyakorolnak. Ez okból az iparosok és kereskedők ezen társulata, melynek tagjai közt több előkelő iparos van, remélhetőleg gyorsan el fog terjedni s mintegy szeméit képezendi oly láncznak, mely minden valódi rómaiit a kath. érdekek védelmére egyesítend.

Ezen egylet minden előtt háláját fejezvé ki Szentségednek, hogy tagjait magas színe elé boesátani kegyeskedett, kéri Szentséges atyánkat, hogy szegény templomok fölségelésére az általa gyűjtött templom ruhákat és szent edényeket elfogadni kegyeskedjék. A társulat ezen adománnyal is ki ohajtja fejezni szentséged iránti hűsége és szeretete változatlan érzelmeit. Végül Szentséged áldását kérjük.

Ő szentsége buzdítá a jelenvoltakat, hogy dicséretes eltökélésökben szilárdan megmaradjanak. Ha e napokban, midőn a szent hit és igazság ellen vihar dúl, a rómaiak híven köréje és az apostoli szentszék köré gyülekeznek, képviselni fogják az őskori keresztényeket, kiket Krisztus Jézus szeretetében és egyháza iránti hűségben egy szív és egy lélek lelkesített. Biztosította őket, hogy imádkozik érettök, s végül áldását adta mindnyájokra.

Frankit, a volt konstantinápolyi követet személyzetével együtt 19-kén fogadta ő szentsége. Miután a szentatyának átadta a török szultán sajátkezűleg irt levelét és az általa kül-

dött ritkabeesü ajándékokat, a jeles főpappal Ő szentsége soká társalgott. — Ugy hallani, hogy a török szultán levelében IX. Piuszt biztosította legőszintébb tiszteletéről, kifejezést adott sziládsága fölötti bámulatának, és őszintén ohajtja, hogy diadalra emelkedjék azon ügy, mely minden becsületes embert, bármely valláshoz tartozzék is, a legnagyobb mértékben érdekkel, és végül kéri Ő szentségét, hogy tartsa meg nagyrabecsült barátságában.

A király ma reggel csakugyan megérkezett. Alig hajtattott be a Quirinalpalota udvarába, a fizetett esőselék kiabált, hogy a királyt látni ohajtja. Victor-Emanuel tehát megjelent az erkélyen, honnan a pápák áldást szoktak adni, és üdvözlé a tiszteletére megjelent népet. Most nem volt oly halavány, mint utolsó alkalommal; ugy látszik, a hideg pirosította ki arcát.

Hallomás szerint Ő Szentsége folyó hó 24-dikén consistoriumot fog tartani, melyben kinevez 19 püspököt, kik közt 14 olasz lesz. Ez alkalommal nem fog allocutiót tartani, hanem csak röviden szóland Franki konstantinápolyi küldetéséről.

A parlament elé 9000 aláírással ellátott kérvény fog nyújtatni, mely a jezsuiták kiűzetését sürgeti. Ez ellenében készen van egy 33,000 aláírással ellátott kérvény, mely a jezsuiták megtartását kívánja. Meglátjuk, hogy az olasz parlament mennyire tiszteli a szótöbbséget.

A brazíliai esászári család 23-kán érkezik ide, és szombaton fog Ő Szentsége által fogadtatni.

HETI KRÓNKA.

Pest, dec. 2.

(—s—) Lónya y Menyhért gróf magyar királyi miniszterelnökké történt kinevezését hivatalának elfoglalása alkalmából következő körlevéllel adta a törvényhatóságoknak tudtára: Ő es. és ap. királyi felsége gróf Andrássy Gyula ő nagyméltóságát a felséges uralkodóház miniszterévé és közös külügyminiszterévé, engem pedig folyó-évi november hó 14-ről kelt legfelsőbb kéziratával a magyar miniszterium ideiglenes vezetésével megbízni s egyszersmind előterjesztésemre a magyar kormány eddigi tagjait állásaiban legkegyelmesebben megerősíteni méltóztatott. Mely legfelsőbb elhatározás folytán a számomra kijelölt miniszterelnöki állás elfoglalását midőn... tisztelt közönségének hivatalos tudomására hozom, egyuttal kifejezést adok azon várakozásomnak, hogy ezen... tisztsége az alkotmányos kormányt, melynek felséges királyunk legmagasabb akaratból élére állítottam, a közjó és rendes kormányzat előmozdítását ezelő intézkedéseiben, a törvények és a törvényeken alapuló rendeletek pontos végrehajtásában, megfelelőleg azon nagyfontosságú föladatnak, melyet törvényeink az ország törvényhatóságai számára kijelöltek — teljes készséggel és erélylyel támogatni fogja.

Andrássy gróf, mint külügyminiszter elfoglalván hivatalát, a diplomatiái képviselőkhöz körsürgőnyt intézett, melyben hangsúlyozza, hogy az ő politikája a béke politikája leend. Maga a sürgőny így hangzik:

Ő felsége, a esászár és király méltóztatott engem külügyminiszterének kinevezni.

Midőn hozzáfogok a feladathoz, melylyel felséges urunk akaratára megbízott, teljes tudatával teszem ezt azon nagy nehézségeknek, melyekkel az egybe van kötve.

Mindazonáltal két ok van, melyeknél fogva bizalommal fogok a nekem jutott küldetés teljesítéséhez.

Az első: feltétlen hitem az osztrák-magyar monarchia életképességében és erejében, mely monarchia ma inkább, mint valaha, az európai egyensúlyra nézve szükségesnek és az általános béke egyik nélkülözhetlen biztosítékának bizonyul.

A másik az, hogy legbensőbb meggyőződéseim szerint, miként elődöm elé, ugy elém is a birodalom életérdekei szabják a követendő politikát.

Ezen politika a béke világos, nyílt és szilárd politikája.

Sokkal jelentékenyebb levén, sem hogy küldetését más hol, mint önmagában keresse, — sokkal nagyobb kiterjedésre, sem hogy területi nagyobbodásra volna szüksége, az osztrák-magyar birodalom nem vágyhatik határainak semmiféle kiterjesztése után, ugy hogy nehéz volna bármely területi gyarapodást megjelölni, mely nem inkább zavarok forrásává válnék a birodalom két felére nézve.

A birodalomnak nem kiterjedése, hanem ereje az, minek növelésére törekednünk kell — a rendelkezésére álló csodás segélyforrások fejlesztése által.

Azon előnyök, melyeket bár a legszerencsésebb háboru nyújthatna nekünk, soha sem érnének fel azokkal, miket a jóllét fokozatos emelkedéséből merithetünk, melynek haladását még a belválságok sora sem állította meg csak egy pillanatig is.

A nehézségek, melyekkel a monarchia megküzdött és még most is küzd, és melyek különben csak természetes következményei minden nagy átalakulásnak, napról-napra kevesbedni fognak, azt bizton remélhetjük; mindazonáltal nem fognak eltűnni anélkül, hogy az irányokban bizonyos ellentétet, a kedélyekben bizonyos keserőséget ne hagyjanak. Én bizom

abban, hogy ez érzelme a monarchia általános érdekei igazságosabb méltánylásának fognak helyet engedni; de az eredményt csak annyiban remélhetjük nem tulságosan hosszú idő alatt elérhetni, amennyiben lehető lesz különbözalmakat megelőznünk, melyek a belbélke megszilárdulásának elhalasztása mellett akadályoznák a kormány engesztelő eszméjét és annak szilárd határozott alkalmazását.

Nem kétlem, miszerint e politikai vonal, melyet elutasíthatlan érdekei szabnak a monarchia elé, teljes összhangzásban áll a többi hatalmasságok ohajaival, melyek az utóbbi évek folyama alatt fokozatosan egész Európán átvonult iszonyú rázkódások után mindnyájan parancsoló szükségét érzik annak, hogy a mostani oly keményen megpróbált nemzedékeknek a nyugalom és biztonság korszaka biztosíttassék.

A fentebbiekben jeleztem önnek azon főindokokat, melyeknek engem arra kell bírniok, hogy el ne térjek azon kitűnő államférfi által követett úttól, kinek utódja vagyok. Azért nem is tartom szükségesnek, hogy hivatalom elfoglalása pillanatában módosítsam azon általános utasításokat, melyekkel ön el van látva és ön csak ezézetaimnak fog megfelelni, midőn azokat jövőre is zsinórmértékül veendő magatartására nézve.

Midőn felhívám önt, hogy jelen sürgönyömet ön által ezélszerűnek itélendő módon felhasználja, befejezés előtt constálni akarom megelégedésemet afölött, hogy önnel ezental ügyleti összeköttetésben fogok állni.

Azon reményt táplálom, miszerint ön szíves lesz engem odaadó támogatásában részesíteni és a feladat teljesítésében segíteni, melyet ő felsége a császár és király bizalma elem jelölt. Méltóztassék elhinni, én magam részéről nem mulasztandok el semmit, mi által jogokat szerezhessek magamnak azon bizalomra és becsülésre, melyben elődöm annyi joggal részesült azok részéről, kik alatta szolgáltak. — Fogadja, uram stb.

Gróf Andrassy Gyula, sk.

— A lajthántuli miniszterium ki van nevezve: elnök hg Auersperg, honvédelmi miniszter báró Scholl, belügyi b. Lasser, kereskedelmi dr. Banhans, cultus- és oktatásügyi dr. Stremayr, igazságügyi dr. Glaser, ő felsége melletti dr. Unger, földművelési miniszter lovag Ciumeck i.

— Az olasz parlament megnyitása Rómában szomorúsággal tölti el minden igaz katolikus szívét. Az árulásnak, hitszegésnek s az erőszaknak sikerült Rómát a forradalom hatálmába keríteni s az örökváros egyedül törvényes urát, a kath. egyház fejét megfosztani birtokaitól, megfosztani székhelyétől, sőt fogolylyá tenni. S a király azt mondja: „A mű, melynek életünket szenteltük, be van fejezve!“ Igen, a rablás műve be van fejezve! Mert az erőszak, melylyel a király szavai szerint „a nemzet magának visszaadott“, másképen nem nevezhető. Csak az erőszak útján történhetett meg, hogy a kath. egyház főszékhelyén egy parlament nyitott meg Viktor-Emanuel által, melyben eddig több egyházellenes törvény hozatott, több valláskáromló beszéd tartatott, mint a világ bármely parlamentjében.

— Vilmos király is megnyitotta a porosz országgyűlést. Csak a belügyekkel foglalkozik, s Vilmos király elég őszinte megvallani, hogy Poroszország pénzügyi helyzetét, s anyagi jólétét nagyrészt a háború sikeres eredményének köszöni, s annak, ami ezt előidézni egyedül képes volt: rendezett viszonyok s erős kormány által vaskövetkezetességgel keresztül vezetett hadsereg-reorganisatio, s bizonyára nem „liberális politika és gazdálkodás“, melyre liberális lapok hivatkozni szeretnek, felkiáltván: „Utánozzátok Poroszországot, s szárnyaljátok túl öt szabadelvű politikában és jól alkalmazott takarékoságban!“

A trónbeszéd törvényjavaslatok előterjesztését helyezi kilátásba, melyek a többi között a polgári házasságra is vonatkozó látszanak. — Ovakodjék Poroszország, a társadalom egyházi és keresztény alapjainak megingatásától; mert maga legnagyobb kárát fogná szenvedni s elvesztené az „erkölessi fegyelem és hazafiú hűség“ amaz ó-porosz szellemét is, melynek a király az utolsó évek nagy eredményeit tulajdonítja.

— A pápa elnökleite alatt tartott consistoriumról azt írják, hogy azon szóba jött a pápa elutazása. A bibornokok majdnem egyhangulag az elutazás mellett nyilatkoztak, mert a sz. collegium conclave-tartás esetén nem határozhatna szabadon. A pápa ezt válaszolá: „Franciaország be fog minket fogadni, ha vendégszeretetét igénybe vesszük; de mi nem szeretnők a Vatikánt elhagyni, annak (Franciaországnak) politikai állapota is sokkal bizonytalanabb, hogysen reá és reánk nézve kellemetlenség nélkül Pauban letelepedhetnénk. E tekintetek, melyek visszatartanak a Franciaországba való meneteltől, irányadók Ausztria irányában is. Anglia Maltát ajánlotta nekünk és kedvünk van ajánlatát elfogadni: de elfogadhatjuk-e egy protestáns nemzet vendégszeretetét és elszigeteljük-e magunkat Európától ama szigeten?“ Ezen alloentió következtében a bibornokok felhagytak e kívánságukkal.

— A francia kormány az olasz kabinetnek komoly előterjesztéseket tett a római zárdák tárgyában s intette, hogy ne sértse meg könnyelmű módon az egyetemes érdeket. — Az internationale újra gyujtogatni kezd; a napokban sikerült még idejekorán fölfedezni ily gyujtási szándékot; a gazok egy petroleummal megrakott waggont akartak a római pályaudvarban egy kénos fonállal fölgyujtani; ha a merénylet sikerült volna, a Rómába költözött hivatalnokok nagy károkat szenvednek vala, mert a waggon közelében van a raktár, hol az új érkezettek butorai elhelyezve voltak.

Irodalom.

— Megrendelési felhívás ily czimű magyarított műre: „Természeti érvek Isten létéről, írta König Arthur a neisse-i reáltanoda hittanára.“ Egyrészt ama kedvező nyilatkozatok, melyekkel e fordítmány első kiadása találkozott, másrészt és főleg ama körülmény, hogy az első kiadás 500 példányban rövid egy hó alatt teljesen elfogyott, felbátorítanak arra nézve, hogy egy második kiadással tegyek kísérletet, lehetségessé tévén ezáltal a tudományok őszinte barátainak a magyar kiadás további megszerzését.

A mű tartalmáról maga a czim elég felvilágosítással szolgál, amennyiben szerzőnk valóban a természetből merített érvek által bizonyítja be a kinyilatkoztatott igazságot. Arisztoteles nyomán kezdi ugyan meg érvelését, de a bölesészeti térről esakhamar a természettudományra lép át, s itt mint róla egy jeles német ítésk megjegyzi, „az ásványországból, hol az anyagok egymásért léteznek, ép ugy kimutatja — Isten létének szükségességét, mint a növényországból, hol az életerőt, mint „a ezéleszme megtestesülését“ állítja elő a szerző. Leginkább mégis az állati ösztönből s az emberi szervezet esodálandó összhangzatából bizonyíttatik az be, miután ezek utolsó elemzésükben csakis valamely külső, természetfeletti s végnélküli értelemről származhatnak.“

Ez a mű tárgya, melynek kifejtését König mesterileg kezeli, tömött rövidséggel élvén mindenütt s állításai bebizonyítására a legtekintélyesebb írókat idézve. És hogy elvont érveléssel az olvasót ennek dacára se fárasztja, a növény és állat-

országából mindenütt érdekesebbnél érdekesebb példákat hoz fel, melyek nemcsak érvekkül szolgálnak, hanem a leggyönyörködtebb olvasmányt is nyújtják.

Ama reményben, hogy e kiadás még az elsónél is kedvezőbb fogadtatásban fog részesülni, a 10 tömnyomatu ivre terjedő és csinos kiállításu mű ára csak 70 kr. leend, mi előlege-sen is beküldhető, utánvét mellett is fizethető. — Gyűjtőknek minden 10 példány után tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

Az előfizetési ívek illetőleg megrendeléseket minél előbb kérjük beküldetni, hogy magunkat a nyomtatandó példányok iránt december hó 12-keig tájékozva ekkor a nyomtatást megkezdhessük. — Rigiezán, 1871. évi október hó 25-én.

Fonyó Pál-Gyula, kaloosa-főmegyei áldozár.

Vegyesek.

Belgrád vagyis Nándorfehérvár, mely hazánk történetében fontos szerepet játszott, és Hunyadi János hadvezéri hírének és Dugovics Titus hősieis önfeláldozásának tanuja volt, jelenleg Szerbia fővárosa, és nagy délszláv birodalomról álmódzó rajongó politikusok központja. — Balra a képen az emelkedettebb rész az erősség, mely mögött van a török város rész, azon város-részt, mely a képen látható, szerbek lakják. A városnak van mintegy 40,000 lakója. — Birodalmunk érdekeit a szerb fővárosban jelenleg Kállay consul képviseli.

Rövid hírek.

— IX. Pius pápa ő szentsége, Olteanu János lugosi püspök ő méltóságának előterjesztésére ft. Moldován István nagyrépost urat az egyház körül szerzett érdemeinek elismeréséül pápai praclatussá kinevezte.

— Római távirat szerint a pápa Stroszmayer püspököt audiencián fogadta.

— Ipolyi Arnold beszterezbányai püspök ur ő méltósága mult héten tette le ez esküt ő felsége kezébe.

— Fogarassy Mihály püspök ur ő nagyméltósága a tordamegyei Oláh-Topliczán szervezendő kath. lelkesi állomás megalapítása végett az ottani állami épületnek megvásárlására 4000 frtot méltóztatott adományozni.

— Mélt. és főt. Samassa József szepes-megyei püspök ur megígérte, hogy 25 becsületes és jó magaviseletű tanítót minden évben 50—60 frttal segélyezni fog.

— Főt. Biró László szatmári püspök ur ő méltósága a pesti oltáregylet sz. ezéljainak előmozdítására 100 frtot, — főt. Samassa József szepesi püspök ur ő méltga 50 frtot kegyeskedtek adományozni, miért az egylet részéről ezennel a legforróbb hálaköszönet mondatik.

— Vanesa János érsek ur ő exc. a nagyszebeni g. kath. templomat 237 frt. 15 krral segélyezte.

— Vászárhelyi Dezső, Aradmege jeles főjegyzője és Társulatunk buzgó tiszteleti tagja m. hó 27-én hosszas betegség után meghalt.

— Mult héten Pancsován egy ritka szép meteor tünt fel, mely vakító fehér golyó-alakban mintegy fél másodpercig ragyogott az égen.

— Gőzkompok. A már régóta tervezett gőzkompok

közlelébb valóban megkezdik működésüket, és pedig először a budai terménypiaczról a szemben levő pesti malomig. A költségeket a kormány fedezi. A kompon hat fogat és 30 személy fér el. — A puda-pesti közlekedés nem sokára más módon is igen élénkülni fog. A közmunka és közlekedési miniszterium határozata szerint ugyanis a még maig is fönnálló csolnakok helyett szintén esavargözösök fognak a közönség szolgálatára állni. — Eddig ött ilyen esavargözös van megállapítva. A kormány e gözösöket magánvállalkozóknak fogja bérbé adni 10—12 évre.

— Beküldetett: „Apollo“ című zenefüzetek I. száma. Meg fog esupán zeneműveket tartalmazó lap havonként kétszer 1-jén és 15-kén jelenni és zenészetünknek honunkban fejlesztését tüzte ki komoly feladatául. Előfizetési ára: egész évre 5 frt, fél évre 2 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 25 kr, — néptanítók és zenebarátok részére egész évre 3 frt 75 kr, fél évre 1 frt 88 kr, negyed évre 94 kr. — Az előfizetési pénzek Fellegi Viktor kiadóhoz intézendők Budára (iskola-uteza 191. sz. a.)

— Hála nyilatkozat. A szikszói róm. kath. két osztályu népiskola azon nagyszerű kegyben részesült, miszerint 80 kötet népiskolai tankönyvet a szegény gyermekek közötti kiosztás végett, és könyvtára részére 17 kötet vallás-erkölcsös irányu tudományos és szépirodalmi művet nyert ajándéknál a Szent-István-Társulattól. — Hallgassa meg az Isten a szegény gyermekek és szülék forró imáit, hogy e nagyérdemű Társulat minden tagját, de különösen a nagytekintetű igazgatóságot halmozza el minden áldásával s a letörött könyveket változtassa drága gyöngyökké a nemes adományozók részére és engedje, hogy virágozzék e Társulat oly nagyszerűen, mint azt nemes törekvése és ezélja megérdemli, hogy a már eddigi véghetetlen érdemei koszorujához minél több ily hervadhatlan babérokot fűzhessen. Kelt Szikszón, (Abauj-megye) 1871. november 30-kán.

Nagy Bertalan, r. kath. felekezeti kántortanító.

— A Szent-István-Társulat ügynökségében az 1871-dik évi tagilletmények szétküldése a mult héten megindított. A t. tagok kapják ez alkalommal az Encyclopoedia 9-ik kötetét, mely Görögországtól Joachim szóig terjed; Képes Naptárt 1872-re; az idén megindított Házi könyvtárból négy kötetet. Az első kötet magában foglalja a Társulat értesítőjét, a II-ik „Szent István- király korrajz“ oly terjedelmes monographia, minőt eddig Szent Istvánról nem bírnak, a legújabb adatok fölhasználásával. E jeles művet Pór Antal írta, ki két ízben már történelmi munkáitával a m. t. Akademiától jutalmat nyert. — A III. kötet szintén igen érdekes természettudományi olvasmány az irodalom terén díszreteresen ismert Zádori Jánostól, czime: Földünk helyzete a mindenségben. — A IV-dik kötet tárgya: IX. Pius pápa, különös tekintettel Isten földi országának terjesztésében tanúsított tevékenységére, mely a pesti kir. m. egyetem hittani kara által keszorozott pályáirat. Szerzője Bergmann József. A Társulat e mű kiadásával ő szentsége díeső jubileumát kívánta irodalmi feladatához képest ünnepelni. — Hogy e tagilletmények csak most küldetnek szét, annak oka, hogy a Társulat egyszerre több rendbeli olvasmánnyal kívánta t. tagoknak szolgálni. — Sajtó alatt van: Klopstock Mesziása Tárkányi kitűnő fordítása szerint, és Jó tanácsok a nép számára cím alatt, mely a nép szellemi és anyagi fölemelését ezélozza. Mindkét munka a Házi könyvtár folytatását képezendi. A Szentek élete idei füzetek napokban hagyja el a sajtót.

Szerkesztői mondanivalók.

P. L. Nagyvárád. A jövő számban. Az ígérteteket tisztelettel kérem. — —n. Legközelebb.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1871. (Barátok tere 7-dik szám.)

Füssy Tamás